

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, leden - únor 2013 (č.95)

Na Popeleční středu 13. února 2013
začínáme Postní dobu.

Pojišťovna Kristův kříž	Receipt Série NZ 00165839123
Rodné číslo Křest	Jméno a příjmení Křest'an
Diagnóza Zlo - hřích	Bydliště Česká republika

Rp

Půst

každopádně postní dny a příležitostně

Modlitba

*pravidelný denní přísun navýšený
minimálně o 20-30 minut*

Almužna

*když jsi postem ušetřil,
nebo když vidíš potřebného*

Užívání je vždy spojeno s láskou

Dne: Počátek postní doby roku **2013**

Cena

ochota
k oběti

čas

láska

V případě obtíží se poradte s vaším duchovním lékárníkem

* **Biřmovanci**, tedy ti, kteří chtějí přistoupit k biřmování, neboli svátosti křesťanské dospělosti, se schází každou sobotu na faře v Jirkově od 15 hod. Stále je možné přidat se.

* Dne 2.2. v sobotu při mši v 9:00 hod., Uvedení Páně do Chrámu, proběhne **žehnání „hromničných“ svící**.

* Dne 3.2. v neděli při mši v 9:00 hod. bude udělováno svatoblažejské požehnání - zvláště **proti chorobám krčím**.

* Po mši svaté, která je v pátek v 17:00, začíná Farní spolčo, náplní je duchovní program, jste zváni. Termíny: 18.1., 25.1., 1.2., 8.2., (od 15.2. už bude po mši **křížová cesta v kostele**)

* Na **Květnově** jsou bohoslužby 1.a 3. sobotu v měsíci v 14:00 hod. v závislosti na počasí a přístupnosti kostela. Letošní zimu byly zatím pokaždé.

* 13.2. **Popeleční středa**, při mši v 9:00 bude udělován Popelec, den přísného postu (od masa pro všechny + od jiných pokrmů, jen jednodenní nasycení pro zdravé jedince). Pro ty, kteří nemohou přijít ve středu, bude udělován Popelec v neděli 17.2. při mši (Jirkov, Strupčice). Začíná postní doba.

* Ve dnech **11.3.-15.3. (po-pá)** je pro děti a mládež z Chomutova a Jirkova připraven **jarní pobyt** na faře v **Liberci**. Cena 800 Kč. Pro sourozence je cena 700 Kč. Přihlašujte se na farajirkov@tiscali.cz nebo tel. 474 659 460

* **Pomazání nemocných**, svátost pro posilu duše a těla, bude společně udělována v **neděli 3.března**, v kostele svatého Jiljí v 9:00 hod. a ve Strupčicích.

* Věci **do farní charity** jako oblečení, apod. je možné přinést po předchozí tel. domluvě - 474 659 460

*** **Letní pout'** se koná 4.-6.7. (Sázava, Velehrad, Sv.Kopeček, Číhošť) s 2x ubytováním na faře v Boršicích. Cena asi: 800 Kč.

Poděkování patří všem, kteří pomohli, aby vánoční svátky byly slaveny důstojně, za přípravu i úklid stromků, betléma, za vánoční divadlo, za úklid kostela i fary. Za sebe i svou mámu děkujeme za vánoční osobní dary, (za dres Pirátů)! Váš P.Mirek ps. *Těším se s vámi na letní pouť na Velehrad!*

Fotky z divadla o Třech králich a chrámový sbor v Jirkově: Děti z jirkovského „náboženství“ nacvičily pod vedením sestry Imeldy vánoční scénku. Pěvecký sbor pod vedením Milušky od podzimu pilně cvičil na vánoční svátky.

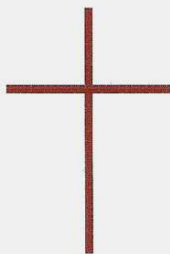
P. Ing. Pavel Morávek uděloval 13. ledna v Jirkově v děkanském kostele **novokněžské požehnání**. Otec Pavel pochází z Prahy. Nejdříve ale vystudoval řízení informačních sys-

témů a teprve potom, j a k o i n ž e - n ý r ,

začal studovat teologii. Tu dostudoval v Římě. Jáhenskou službu vykonával v Chomutově. Otec Pavel celebroul v kostele sv. Jiljí mši svatou a pronesl kázání. Každý si na památku této slavnosti mohl odnést primiční obrázek. Podle posledních informací by se v blízké době měl z Chomutova stěhovat na arciděkanství u svatého Antonína do Liberce. Více fotografií z celé primiční slavnosti můžete vidět na internetu: www.jirkov.farnost.cz v sekci **Fotogalerie**.

*Vezmu kalich spásy
a budu vzývat jméno Hospodínova.
(Žl 116, 13)*

*K radostnému životu z víry
Vám žehná a o modlitbu prosí*

Pavel Morávek
kněz Kristův

Litoměřice - Praha
2012

ROK 2013 A ZMĚNY V KRUŠNOHORSKÉM VIKARIÁTU

Od 1.1.2013 došlo v naší Litoměřické diecézi a konkrétně v Krušnohorském vikariátu ke dvěma historickým událostem. Po vzoru diecéze Plzeňské a jiných se **sloučily farnosti**, ve kterých kněz sloužil, do jedné, maximálně dvou „velkofarností.“ Lze li to tak říct. Slučování farností je po několika staletích beze změn velká událost a asi i smutná nutnost. Do farnosti Jirkov tak přibyli farníci, nebo třeba jen zájemci o křest z těchto vesnic - Kalek, Blatno, Boleboř, Strupčice, Sušany a samozřejmě Jirkov s Otvicemi a Březencem. Tedy vesnice, kde ještě v polovině 20. století byli všude samostatní faráři, samostatné matriky, samostatné vedení majetku a placení daní. Pro správu duchovní i hmotnou to bude (doufáme) ulehčení.

Druhou událostí je **přivítání Vejprtské farnosti** do Krušnohorského vikariátu. Farnost Vejprty a okolí (Měděnec, Kovářská, Černý Potok, Rusová, Loučná, Kryštofovy Hamry) dříve patřily do diecéze Plzeňské, vikariátu Karlovarského. Navíc byl s farností Vejprty inkardinován do Litoměřické diecéze také její současný farář - otec Šimon Polívka. Bylo nám ctí ho přivítat na lednové vikariátní schůzce v Chomutově. Otec Polívka však už dříve, pokud mohl, dojížděl i se svými farníky například na poutě na Květnov.

Kněz je člověk, který zastupuje Boha, člověk, který je oděn veškerou Boží mocí. Jděte, řekl božský Spasitel kněžím, jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás... Dána je mi veškerá moc... Učte všechny národy... Kdo vás slyší, mne slyší: kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá. Když kněz odpouští hříchy, neříká: „Bůh ti odpusť.“ Říká: „Udělují ti rozhřešení.“ Při proměňování neříká: „Toto je Tělo našeho Pána.“ Říká: „Toto je moje Tělo.“

Svatý Bernard říká, že k nám všechno přišlo skrze Marii, můžeme však také říct, že k nám všechno přišlo skrze kněze. Kdybychom neměli svátost svěcení kněžstva, neměli bychom našeho milého Spasitele, neboť kdo to je, kdo ho

ukládá do svatostánku? Je to kněz. Kdo to je, kdo přijímá vaši duši při příchodu na svět? Kněz. Kdo ji živí a dává jí sílu pro putování? Kněz. Kdo ji připravuje na příchod k Bohu, když duši naposled obmývá Kristovou krví? Kněz, vždy kněz.

Jděte se vyzpovídat k nejsvětější Panně nebo k andělovi. Dají vám rozhřešení? Ne. Podají vám Kris-

tovo Tělo a Krev? Ne. Svatá Panna nemůže způsobit, aby se hostie proměnila v Tělo jejího Syna. Kdybyste měli 200 andělů, nemohli by vás rozhřešit. Jedině kněz, ať je jakkoli prostý, může vám říct: „Jděte v pokoji, odpouštím vám.“ Ó, jak velký je kněz! Kněz pochopí sám sebe teprve v nebi. Kdyby to pochopil na zemi, zemřel by, nikoliv z hrůzy, ale z lásky...

Kněz má klíče k nebeskému království, on je vrátný, on je pokladník Boží lásky, správce jeho dober. Kněz není knězem pro sebe, on nedává rozhřešení sobě, neuděluje si svátosti. Není knězem pro sebe, ale pro vás. Po Bohu je kněz všechno... Nechejte farnost dvacet let bez kněze a bude se klanět nerozumným zvířatům...

Kdybych potkal kněze a anděla, pozdravil bych kněze před andělem. Anděl je Boží přítel, ale kněz je jeho zástupce... Kněz je láska Ježíšova Srdce. Když vidíte kněze, myslíte na našeho Pána Ježíše Krista. Kněz má být především muž modlitby. Kdo chce zničit náboženství, začíná tím, že napadne kněze. Protože tam, kde není kněz, není nejsvětější Oběť, a kde není nejsvětější Oběť, náboženství umírá.

Ekumenické hnutí

Bratři a sestry, v lednu jsme se modlili za jednotu křesťanů. Vraťme se ještě k tomuto tématu a připomeňme si, jak k sjednocování křesťanů přispívá tzv. ekumenismus. Citujeme nyní slova na cs.Wikipedia.org.: **Ekumenismus** nebo přesněji ekumenické hnutí, z řeckého oikúmené, „celek obydleného světa“, je hnutí za sblížování, spolupráci, případně i sjednocování zejména křesťanských církví. Začalo mezi protestantskými církvemi už v 19. století, roku 1918 se české protestantské církve spojily v Českobratrskou církev evangelickou, roku 1948 vznikla Světová rada církví a nový impulz dal ekumenismu Druhý vatikánský koncil (1962–1965).

Původ

Řecké slovo oikúmené (od oikein, sídlit) se objevuje u Hérodota a označuje celek obydleného světa, případně celé lidstvo. Od 4. století př.Kr. se rozsah tohoto pojmu zúžil; popisoval pouze řecky mluvící, helénizovaný svět, později celek Římské říše, orbis Romanus. Tak se používá i v Novém zákoně, i když první křesťanská církev užívala spíše podobný pojem katholikos (od kath'olon, vcelku, po celém světě), což je dodnes označení jak římskokatolické církve, tak patriarchů ortodoxních (pravoslavných) církví. „Ekumenický“ byl potom titul pro instituce působící v celé říši, odtud také označení ekumenický koncil.

Po rozdělení západní a východní církve v 11. století a po Reformaci 16. století se křesťanství rozdělilo na množství často národních církví, jež spolu jednak soutěžily, jednak se podílely na konfliktech jednotlivých evropských států. Z náboženských sporů vznikly náboženské války, zejména vlna občanských válek v západní a střední Evropě v 16. a 17. století. Teprve s oslabováním vlivu církví a křesťanství v 19. století si množství věřících začalo uvědomovat, že nepřátelství mezi jejich církvemi je selhání, v přímém rozporu se slovy Ježíše Krista o jednotě (např. Jan 17,11;22), a že u lidí snižuje věrohodnost křesťanského kázání.

Vznik

Moderní ekumenické hnutí začíná jako sblížování a spolupráce roztržštěných protestantských církví a skupin v polovině 19. století, zejména v Anglii. Prvními kroky bylo založení vzdělávacích organizací mládeže YMCA (1844) a YWCA (1855) v Londýně. Následovala Světová konference o misích (1910 v Edinburgu, Světová konference církví, svolaná biskupem N. Söderblomem ve Stockholmu 1925 a po odkladech, způsobených válkami, byla roku 1948 v Amsterdamu založena Světová rada církví (SRC, anglicky WCC).

Papež Jan XXIII. založil Sekretariát pro jednotu křesťanů (1960), který pak začal vést různá jednání. Na Druhém vatikánském koncilu byly přijaty dokumenty o ekumenismu (1964) a o náboženské svobodě (1965). Katolická církev se sice nevzdala svého nároku být církví všeobecnou čili katolickou, zároveň však přestala označovat věřící jiných křesťanských církví jako heretiky, omluvila se za křivdy, které v souvislosti s rozdělením napáchali někteří její členové, a vyzvala k široké spolupráci. Papež Pavel VI. s konstantinopolským patriarchou Athenagorou (viz obr.) zrušili roku 1965 vzájemné vyloučení z církve od roku 1054 (!) a katolická církev se stala pozorovatelem ve Světové radě církví. Roku 1999 se zástupci katolické církve a luterských církví dohodli na společném stanovisku v otázce ospravedlnění, která je kdysi rozdělila, a roku 2006 se k této dohodě připojily i metodistické církve.

Odpor proti ekumenismu

Snahy o sblížení a spolupráci mezi křesťany pochopitelně vyvolávají mezi věřícími také obavy ze změn – jako byl ústup od latinské liturgie v katolické církvi, nové překlady Bible pro konzervativní protestanty nebo západní kalendář v pravoslavných církvích – z kompromisů a zejména ze ztráty identity, neboť v mnoha oblastech je náboženská odlišnost podstatným rysem národní identity.

Hierarchicky organizované církve, jako jsou pravoslavné, římskokatolická nebo anglikánská, postupují velmi opatrně, aby neporušily své tradice, a to často i ve zdánlivých maličkostech, které však zasahují do lidského života, jako je statut duchovních nebo pro pravoslavné církve kalendář. Naopak řada malých nezávislých a charismatických církví i jiných konzervativních skupin si na svém oddělení zakládá a v ekumenismu vidí ztrátu víry.

Výhledy

Ekumenismus nemůže být jen věcí diplomatických nebo teologických jednání mezi vedoucími představiteli církví a nemůže si klást za cíl úplně sjednocení a splynutí všech křesťanských církví a společenství. Zkušenost ukázala, že může postupovat jen v malých krocích, jimiž se předně odstraňují vzájemné předsudky a historické bariéry, navazují konkrétní spolupráce a v nich také teprve ukazují skutečné rozdíly. V našich zemích ekumenismu prospíval vnější útlak, kdežto ve svobodných poměrech mají některé církve opět tendenci uzavírat se spíše do sebe.

Sedm smrtelných hříchů

Motto: Bůh miluje člověka a nenávidí hřích. (Sv. Augustin)

Bratři a sestry, v začínající době postní si chceme více všimát hříchů a jejich špatného vlivu na život křesťana a člověka vůbec. Chceme s hříchy bojovat především každodenním úsilím o sedm křesťanských ctností.

Je to snad od Boha nějaký rozmar, že nenávidí hřích? Jistě ne. Bůh stvořil lidi ke svému obrazu a přál si, aby si navzájem rozuměli. Hřích však zničil vzájemné přátelství člověka k Bohu. Hřích útočí na lidi nenápadně. Nejprve si člověk naivně myslí, že si s hříchem jen zahrává, ale nakonec si hřích hraje s bezmocným člověkem. Církvi je vytýkáno, že o hříchu příliš mluví a tím jen odrazuje posluchače. Kdybychom na lahvičce s cyankáli nahradili štítek „**JED**“ za méně výstražné označení, riskujeme, že se někdo otráví, protože nebyl důrazně varován. Také hřích je nutné jasně označit „jed“.

Bible je plná příběhů a citátů, varujících před následky hříchu, ale jejich pořadí v ní nenalezneme. Na konci šestého století papež Řehoř Veliký rozdělil hříchy do sedmi hlavních skupin: Pýcha, Hněv, Závist, Nečistota, Obžerství, Lenost, Lakomství. Všechny jsou tak provázané, že dopustí-li se člověk jednoho, brzy spadne do několika dalších. Příčina? Člověk opustil Boha a stal se otevřený pro každý zničující hřích.

1. „**Pýcha** předchází pád,“ je psáno v Bibli, Přísloví 16,18. V tomto seznamu je pýcha právem na prvním místě, protože je příčinou všech dalších hříchů. Pýcha je sebehodnocení, které neodpovídá vlastním schopnostem. Je to přehnaný pocit převahy nad druhými lidmi. Pyšný člověk se různými způsoby domáhá pozornosti, uznání a obdivu. Tím, že je zaměřen na sebe, ztrácí zdravý úsudek, vnitřní pokoj a postupně také přátele, protože obtěžuje stálou nespokojeností. Pýchu si nelze plést se zdravým sebevědomím, které pomáhá, aby člověk něco v životě dokázal.

Pýcha má mnoho podob: může být rozumová, vlastnická, společenská, duchovní apod. Ten, kdo se nadřazuje, pomlouvá a odsuzuje své bližní, je člověk, který podlehl rozumové pýše. Sám sebe klame. Zapomíná, že schopnosti mu byly darovány Bohem a vzdělání by nedosáhl bez pomoci druhých lidí. Vlastnická pýcha dělá člověka lakomým. Kdo se jí nezepře, ovládne jej palčivá touha po majetku. Společenská pýcha se projevuje rasovou a kastovní nadutostí. Bůh rozdíl mezi lidmi nedělá, lidé si je mezi sebou vytvářejí sami. Připomeňme Hitlerovu propagandu čisté rasy. Skrytá duchovní pýcha je trapná. Je třeba sklonit se před Bohem, naším Stvořitelem.

2. **Hněv** je otcem vraždy. Mnozí lidé jsou příjemní, dokud je nepopadne záchvat vzteku. Hněv je ohavný hřích, odhaluje zvířecí stránku člověka a lidi nejvíc ničí. Není na světě člověka, který by byl imunní proti této chorobě lidského rodu. Již malé dítě svými záchvaty vzteku způsobuje v rodině rozruch. Popadne-li zlost dospělé lidi, nejsou schopni zdravého úsudku, jednájí ukvapeně, křičí. Celé rodiny bývají rozmetány vířivým tornádem domácích sporů. Když rozum ustoupí hněvu, přátelství končí, nejedno obchodní jednání ztroskotá a zůstanou jen škody a špatné svědomí. Hněv neničí jen ty, na které je namířen, ale zároveň jako bumerang zabíjí i toho, kdo se hněvem nechává unést. Nejlepší by bylo s nadhledem řešit rozbouranou situaci, v klidu všechny vyslechnout a nakonec říct své stanovisko. Člověk se však musí chtít hněvu zbavit. Musí přestat vylouvat se např. na rodové zatížení.

3. **Závist** jde ruku v ruce se žárlivostí. Oba hříchy ničí dobrou pověst, způsobují rozkol v rodině, mezi přáteli i v církvi. Chorobná žárlivost není obrana manželství, ale útočný a zákeřný nástroj. Tyto hříchy čím dál víc prosakují společností a jsou často kořenem mnoha neštěstí. Ze sdělovacích prostředků slyšíme o krádežích, křivých svědectvích a vraždách. Hořkou záští naplnění lidé jsou krutí a schopní všeho. Závistivý člověk nemůže být radostnou osobností, prožívá změt' pocitů, napětí, nenávist, zoufalství, zmatení myslí a podléhá různým onemocněním těla i duše. Bible říká: „Závist je hnis v kostech“ (Příslóví 14,30).

4. **Nečistota - smilstvo** má mnoho podob. Tento hřích se zpočátku nezdá až tak jedovatý. Už řadu let jsou v mnoha kulturních zemích mravní zákony jen něčím relativním. Satan odívá svou bohyni rozkoše jako anděla lásky a ta už oklamala mnoho vzácných osobností. „Vždyť je to přirozený pud a jsme jím vybaveni od Boha,“ říkají lidé. Zapomínají však, že Bůh určil intimní život do manželství, aby lidi uchránil od následků tohoto hříchu, kterými jsou: zklamání, osamělost a rozvrácené rodiny, což nejvíc odnášejí děti. Stačí se zeptat, co prožívají rozvedení lidé! A vypadají děvčata nočních ulic šťastně? Bůh nenávidí hřích, ale hříšníka miluje. K Ježíši přivedli ženu přistíženou při cizoložství a chtěli ji ukamenovat. On však řekl známou větu: „Kdo z vás je bez viny, hod' po ní první kamenem.“ Žalobci odešli a Ježíš jí řekl: „Běž a nehrěš více.“ Pán Ježíš nabízí odpuštění a svobodu i od hříchu nečistoty, ať má jakoukoliv podobu.

5. **Obžerství - nestrídmost** není hned vidět, ale později je tělo prozradí. Bůh dal lidem přirozenou chuť k jídlu, ale u někoho se požitek z jídla zvrhl natolik, že si vidličkou a nožem kope hrob. Obžerství ničí vzácný Boží dar, zdravé tělo i mysl. Nejedná se jen o přejídání, ale také o skryté formy

nepřirozených tužeb a pudů. Bible tímto hříchem myslí nadměrný zájem o pozemské věci, filozofii materialismu. Naši generaci proniká touha vlastnit a užít si vše, co se nabízí, nebo co mají druzí. Pán Ježíš říká: „Ne samým chlebem živ bude člověk“. Srdce člověka se trvale ničím materiálním nenasytí. Toto místo si Bůh v člověku ponechal pro sebe.

6. Lenost nás nenápadně ničí už od mládí a často je příčinou toho, že se nezaplní naše představy o životě. Je také příčinou rozdílu mezi tím, čím jsme mohli být a čím ve skutečnosti jsme. Kdo se poddá, přestane dbát o vzdělání, o rozvoj talentu, i o své zdraví. Ruku v ruce s ní jde lhostejnost, která každoročně sklízí žeh mnoha těžkých úrazů, obětí, utrpení a bídy po celém světě. Lench nemusí udělat ani nic zlého, jen si tak líně přežívá a jako vrak unášený proudem se řítí do zkázy. Na lenosti je nejhorší, že člověka oloupi o odhodlání a sílu cokoliv měnit. Rozum ví, co je nutné udělat, ale lenost člověka od každého činu zdržuje. Je na překážku i možnosti prosit Ježíše Krista o pomoc k radikální změně.

7. Lakomství bývá příčinou podvodů, lhaní, krádeží, vydírání, často i vražd. Začíná to nenápadně. Lidé jsou kvůli penězům zaměstnáni v sobotu i v neděli, na úkor odpočinku a duchovních hodnot. Nemají čas jít do přírody, přemýšlet, poslechnout si Boží slovo, získávat moudrost pro praktický život. Jsou pak snadnou kořistí reklam, často se pak stávají oběťmi půjček a lichvy. Bible říká: „Milování peněz je kořen všeho zlého“ (1. Timoteova 6,10). Majitel mnoha nemovitostí si myslí, že je bohatý, ale se zřetelem na pravé hodnoty v Bohu je chudý. Bohatství není hříchem, jestliže člověk nabyl své jmění poctivým způsobem, nemyslí jen na sebe a pomáhá potřebným. Takovému člověku Bůh žehná jako svému správci a dává mu k podnikání moudrost a ochranu. Bohatství se stává hříchem tehdy, když je na překážku vztahu s Bohem, péči o rodinu a připravuje člověka o věčný život. Jak je těžké zbavit se lakomství, dokládá Ježíš větou: „Snáze projde velbloud uchem jehly, než bohatý vejde do království Božího“ (Matouš 19,24).

Proti sedmi hlavním hříchům stojí **sedm křesťanských ctností**. Konejme tedy záměrně opačné dobro, podle toho, který hřích nám činí největší problémy. Ať v letošní době postní, době přípravy na slavení Kristova vítězství, je Kristus a jeho království dobra, lásky a pokoje - ať je i v našem srdci a životě.

1. Pokora

2. Mírnost

3. Přejícnost

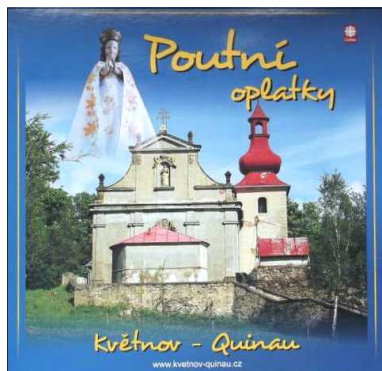
4. Čistota (cudnost)

5. Střídmost

6. Příčinnivost

7. Štědrost

vikarität krušnohorský 2013

Možnost pořídít si **květnovské oplátky** budou mít věřící v Jirkově a Strupčicích: **10. února**. Lázeňské oplátky budou rozdávány proti daru na kostel 35 Kč za kus. Akce: za 100 Kč dostanete 3 ks, za 200 Kč - 6 ks. (Kvůli zdražení energií budou o jar-

Skrze Marii - lásku Boží - srdcím lidským. Motto 1963

ní pouti na Květnově prodávány za 40 Kč) Koupí tohoto poctivého výrobku z dílen Charita - Unita, podpoříte probíhající opravy na Květnově u Blatna. Letos by slavil 80. narozeniny a zlaté kněžské jubileum (50 let) zesnulý vikář **Jan Kozár**, kterému taky ležela na srdci obnova poutního místa Květnova a vždy sem zval věřící i kněze. Díky němu byl kostel v 80-tých letech naposledy malován a opraven.

Historické zastaveníčko

Vejprty, německy **Weipert** Teprve od roku 1550 máme obraz Vejprt jasnější a spolehlivější. V tom roce totiž byla větrem **vyvrácena mohutná jedle** a pod jejími kořeny se objevila silná **stříbrnosná rudná žíla**. Tehdejší přísečnický hejtmán, pod jehož pravomoc území spadalo, tu nechal razit hlubokou štolu pojmenovanou Johann in der Wüste (Jan na poušti). Kolem štolu pak vznikla hornická osada Neugeschrei (dnešní Nové Zvolání). V okolí byly raženy další štolu a důlní podnikání přinášelo velmi dobré výsledky. Po deseti letech, za vlády Matyáše, získaly Vejprty spolu se třemi horními městy (Přísečnicí, Výsluním a Horou Sv. Šebestiána) společný výsadní list (Freikaufsbrief), a tím povýšení na **královské horní město**. Z té doby pochází pravděpodobně i městský znak. (Ve spodní části znaku je vyvrácená jedle.)

V polovině sedmnáctého století, podle údajů Berní ruly, se kromě **zemědělství**, živilo jedenáct rodin **formanstvím**, protože tomuto oboru nahrávala poloha města na obchodní cestě z Podkrušnohoří přes Přísečnici do Annabergu.

Kromě klasických řemesel se v roce 1561 prostřednictvím Barbary Uttmannové z Annabergu šíří v Krušnohoří **paličkování** krajek, ve Vejprtech se objevilo teprve roku 1693 a stalo se pak důležitou součástí obživy zdejšího obyvatelstva. Podobně tomu bylo i se znalostí **prýmkařství**, které vzniklo v Belgii a postupně se šířilo po Evropě. Ve Vejprtech se také uchytila výroba hlavní k **puškám**. První doložený hamr, který tyto polo-

tovary vyráběl, postavil ve Vejprtech v roce 1630 Hans Bittner. Železo výborné kvality se dováželo z Kovářské. Katolický farní kostel na obrázku je zasvěcen Všem svatým.

Cítát na únor: **Nikdo není tak chudý, aby nemohl darovat úsměv.**

